

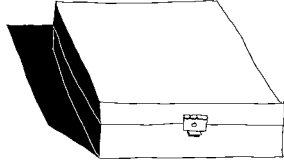

Креативни центар

БРАТ ВУК

Карла Маја де Алмеида
Илустровао Антонио Норм Гонсалвес

Брат Вук

*The taste of love is sweet
When hearts like ours meet
I fell for you like a child
Oh, but the fire went wild*

Johnny Cash, *Ring of Fire*

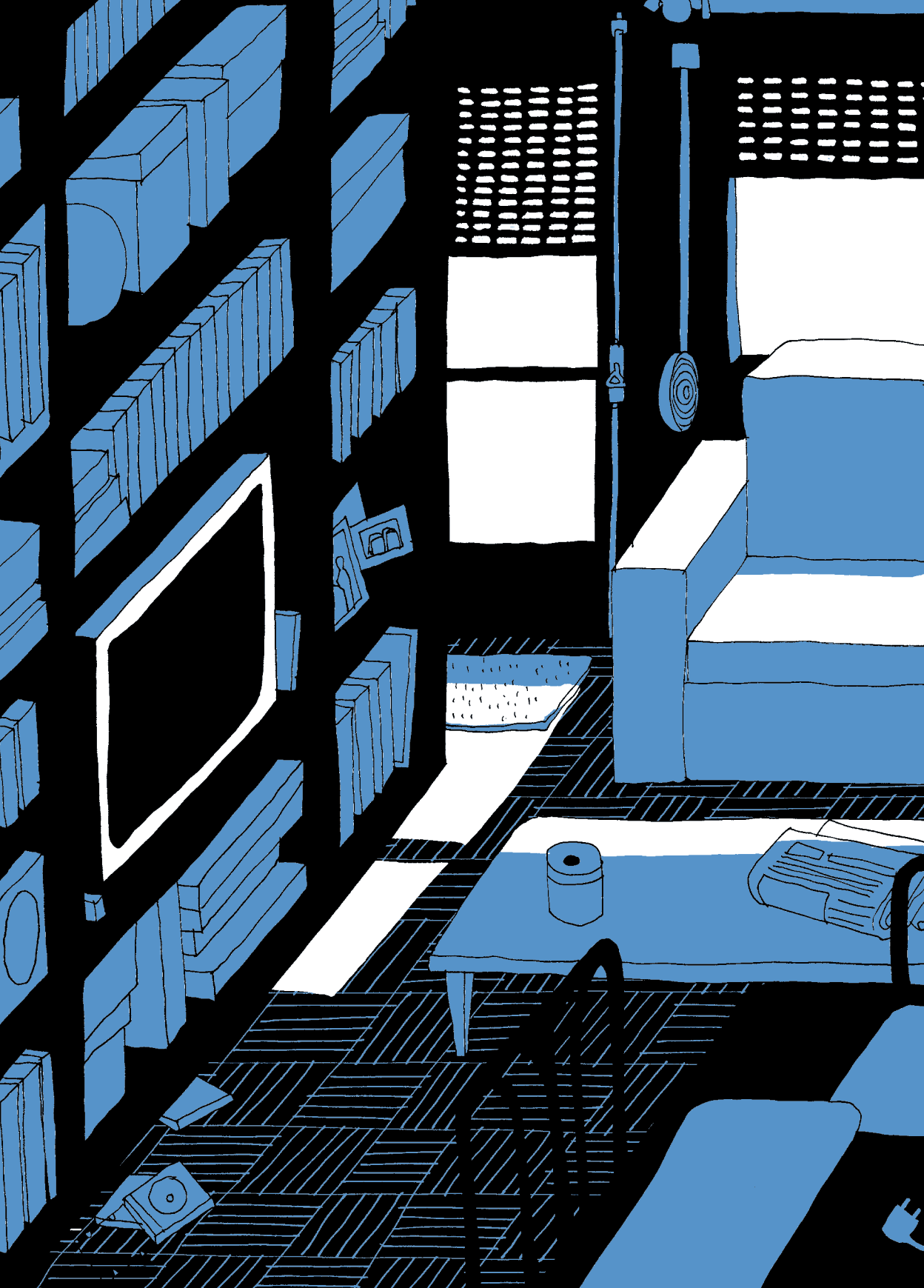
БРАТ ВУК

Карла Маја де Алмеида
Илустровао Антонио Норм Гонсалвеш

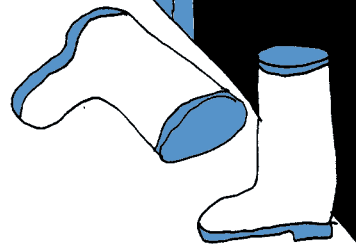
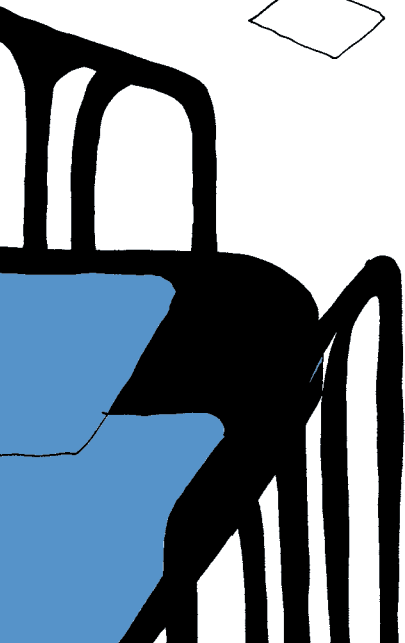
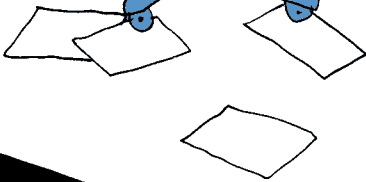
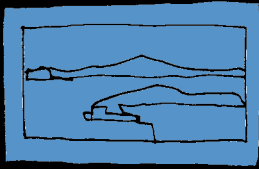
С португалског превела
Ана Кузмановић Јовановић

Креативни центар

Прво поглавље (I)

Неко време сам веровала како сам заљубљена у Калкитоса. Али то није било могуће јер сам у то време имала само осам година, а Калкитос је био као Фосил, мој много старији брат. Готово да је могао да ми буде отац; нешто ту није било у реду. И то више тога.

Прво, према Бланш, било је то зато што сам се родила у невреме. Почела сам у то да верујем и пре него што сам схватила шта значи. Сад имам петнаест година и на корак сам од тога да почнем да живим самостално, али ми још није довољно јасно све оно што се догађало.

Када сам имала осам година, време су представљале црвене бројке на микроталасној пећници, оне су се стално мењале и трепериле у мраку кухиње.

Време је била Бланш, која је трчала наоколо од раног јутра, обувала ми ципеле и облачила јакну, гледала на мобилни и говорила *немамо више времена, немамо времена*. Онда би почела још брже да јури и сејала би мрвице тоста по поду, као у причи о Ивици и Марици. Мрвице нису водиле до чоколадне кућице и наредног дана би их прогутао усисивач.

Време је било и када је било хладно, и када је падала киша, и када је сијало сунце. Јакне, чизме, капе, рукавице, шалови, сандале, мајице, шортсеви – све су то били начини да се време обуче. То сам разумела, то је било лако.

Чак и када би Црни Лос изговарао кроз зубе, седећи на каучу испред телевизора – *живимо у бурним временима* – ја бих знала да је то добро или лоше само по начину на који би мењао канале. Сморен, *зай*, изнервиран, *зай, зай*, не може горе, *зай, зай, зай*.

Е сад, родити се у невреме, не. То нисам разумела.

На крају крајева, и ја сам ишла у школу као и друга деца и лети носила сандале, а капу када би било много хладно. Имала сам кућу као и сва деца. У тој кући живели су Бланш, Црни Лос, Фосил и Мис Кити. Моја породица. Моји родитељи и моји старији брат и сестра. Није могуће да су сви они живели у времену, а ја у невремену.

Мада ... неке се ствари нису слагале:

- Наша нова кућа била је стара.
- Бланш је имала три посла и стално била љута.
- Црни Лос није имао посао, а исто је био љут, нарочито када би ушао у кожу Леденог Човека.
- Фосил и Калкитос би се смејали сатима, затворени у соби, али ни Бланш ни Црном Лосу то није било нимало смешно.
- Мис Кити уопште није личила на девојке свог узраста.

Све ово тек да стекнете неку представу.

Још горе од свега, недостајао ми је наш хаски Малик откако је отишао. Тачније, откако су га отерали јер се није био навикао на стан. То је било званично објашњење:

– Наш се Малик никада није навикао на стан.

Гледам га на сликама на којима лежи, шапа испружених попут сфинге, полуотворених уста и исплаженог језика, како показује зубе, смешећи се на свој начин. Једини од нас никада није скретао поглед од фото-апарата. Те плаве очи у којима се пружало плаво небо без облака.

(По којим ли ливадама сада трчиш, Око Муње? Залај гласно као гром да бих знала где си.)

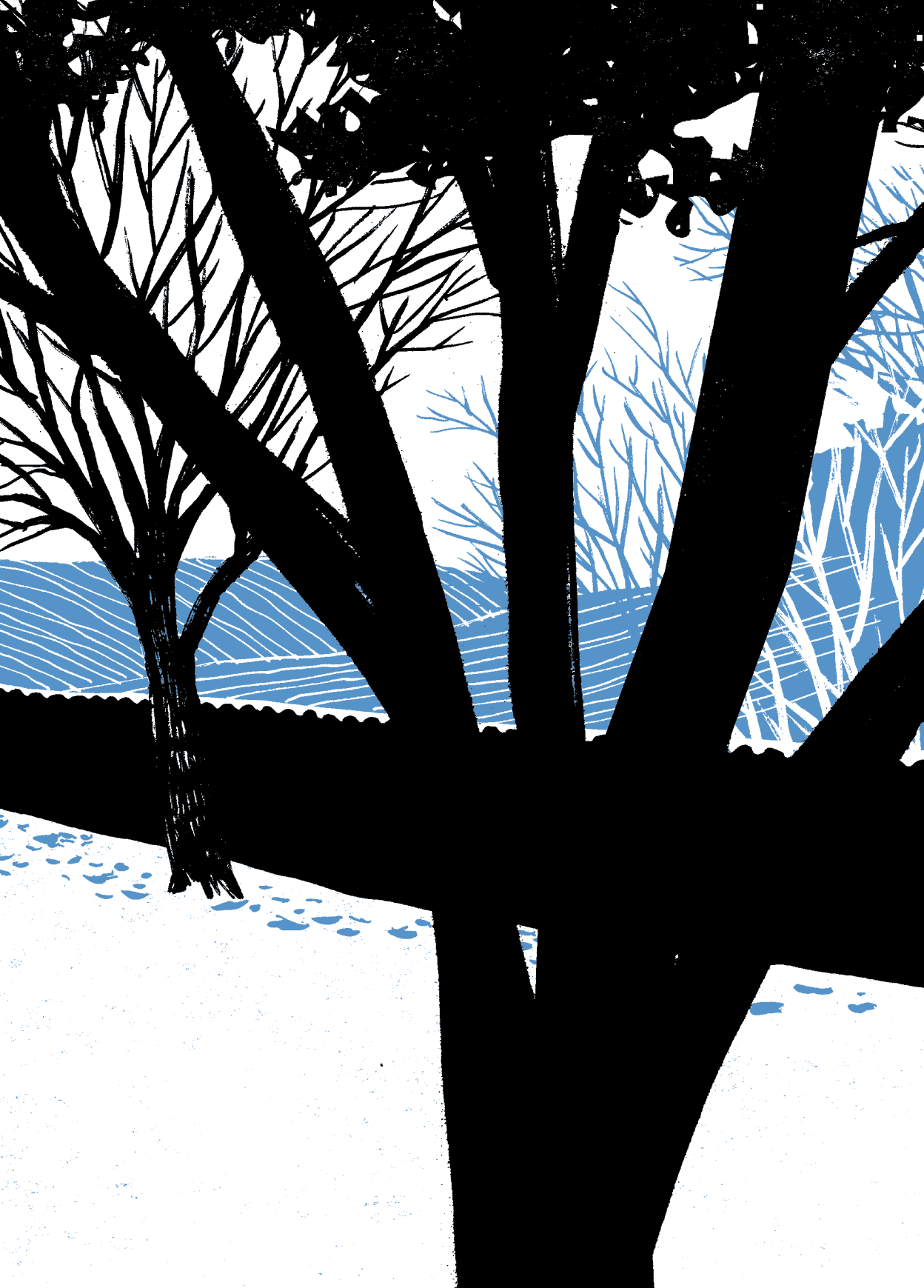
Малик. Мислим о њему као о тотему који је држао племе на окупу док је покушавао да се навикне на стан и сањао свој стари типични,¹ окружен зеленилом.

На малобројним фотографијама усликаним након његовог одласка личимо на шаку новчића бачених у ваздух који су пали насумично, далеко једни од других. На пример, ова где Бланш гледа у мене, Црни Лос у небо, Фосил у патике, а Мис Кити, с тамним наочарима, гледа у себе, тамо где само она има приступ.

Након тог лета када је све почело да гори никада се више нисмо нашли све петоро на фотографији. Било је то лето Великог проласка кроз Долину смрти. Или, једноставно речено, лето Великог проласка.

Сећам се као да је јуче било.

¹ Типични, кожни шатор Индијанаца (прим. прев.).

Малик. Мислим о њему као о тошћему који је држао њлеме на окују док је њокушавао да се навикне на сћан и сањао свој сћари њиши, окружен зеленилом.

На малобројним фототрафијама усликаним након њејовој одласка личимо на шаку новчића бачених у ваздух који су њали на сумично, далеко једни од друиш. На њпример, ова њде Блани њледа у мене, Црни Лос у небо, Фосил у њаишике, а Мис Киши, с ѡамним наочарима, њледа у себе, ѡамо њде само она има ѡрисѡуй.

Након ѡој леиша када је све ѡочело да ѡори никада се више нисмо нашли све ѡејоро на фототрафији. Било је ѡо леишо Великој ѡроласка кроз Долину смрѡи. Или, једносћавно речено, леишо Великој ѡроласка.

Сећам се као да је јуче било.

Представљена као приповест у два гласа, ово је прича о једној породици примораној да промени живот, као и о путовању по једној земљи која се распада. У књизи се укрштају глас Жир, осмогодишње девојчице, која креће у експедицију, у ѡравцу ваише и средишиша Земље, и истог лика, али као адолесценткиње која се присећа необичне авантуре из детињства.

ISBN 978-86-529-0202-6

9 788652 902026

www.kreativnicentar.rs